

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skjalde-Blik paa Danmarks Stjerne i Sølv-Bryllups og Kronings-Aaret 1840

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 57. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_678-txt-shoot-idm1671/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Evns hellige Bred og velsignede Frugt, men fiendes ogsaa deraf, at et saadant adelt Følkeliv altid var en Sjældenhed paa Jorden, og lige vi nu med Sandhed, at der ingensteds blomstrede et fiærligere, et ærlere og yndigere Følkeliv end hos os, da bekiende vi jo med det Samme, at Ingen spjlder Gud mere Pris og Lov og Tak end vi, thi at alt Liv, end lige da Menneske-Livet, er en stor Guds Gave, kan jo Ingen nægte, der veed det Minded af Gud at sige, som skrevet staar: udsender Du din Aand, da staaes de, og indsamler Du din Aand, da opgives de Aanden og flykte til deres Stov igien.

Ja m. B. lad os dog endelig ikke glemme det, men have det bestandig klarere for Os, at Menneske-Livet ligner sig selv og følger de samme Love paa sit laveste som paa sit høieste Trin og paa alle Trin derimellem, saa det er altid „Aanden, som gjør levende,“ ligesom det Aandedragt, hvormed Livet naturlig begynder og ender hos enhver af os, til den „Faderens Aand,“ som i vor Herres Jesu Kavn er udsendt til os med det evige Liv, saa vi var store Daarer, om vi tænkte, at der midt mellem kunde være et Menneske-Liv, vel langt ringere end det Christelige, men dog ogsaa langt høiere end det vi ved Aandedraget føre, enhver for sig, uden at dertil hørte et eget Aandedragt fra det Høie, fort sagt, at der kunde være et Følkeliv paa Jorden uden at der var en tilsvarende Følke-aand, hvorved det staves og opholdes. Saadanne Daarer er imidlertid vi faldne, syndige Mennesker, at fiendt vi kom tilbage, før vi vidste det, vilde vi dog indbilde os, vi raadte selv

for vort Liv, dersom ikke Døden overbeviste os om det Mobbjætte, saa hvad der er Syndens Guld, er ogsaa en Ophøining, alle Syndere behøve for at give Gud Tros og takke Ham for Livet, hos hvem dets Ailde er, og det maa da ikke undre os, at Gud har faaet liden eller ingen Tak for det naturlige Liv i sin bedste og yndigste Skikkelse, som Følkelivet er, indtil Døden lærde os, at et Følk lever ligevaldt af sit Land og Tungemaal, sine Love og Indretninger, som Mennesket lever af Brod alene, uden et Ord, som udgaar af Guds-Mund og aander Liv i Støvet, mætter de Levende med Belsignelse. Kun Døden har da lært os at stionne paa Livet som en Guds Gave, men Vardemmen vilde ikke nyttes, dersom ikke Livet var vendt tilbage, thi ogsaa her gjælder det, at de Døde kan ikke prise Herren; og hvortledes skulde vi nu kunne takke Gud for det ny Liv, som rører sig i vort Modersmaal, i Faderens Minde og i Alt hvad der angaar os som et eget Følk med sine „forordnede Tider og sin Voligs bestilte Grændser,“ uden ogsaa at udbede os den Guds Belsignelse, hvorved det ligesom gjenfødte Følkeliv ene kan opholdes, vore og udvise sig til Gavn og Glæde for os og de kommende Slægter, og naar skulde vi alvorligere og inderligere gjøre denne Bøn, end paa Dagen, da vor ny Konge salves og krones!

Er det nemlig Aanden, som gjør levende, Følke-Aanden, som stader og opholder Følke-Livet, hvad kan da som Dammemand være os vigtigere, end at denne Aand besjæler Kajsersaten paa Danmarks-Throne, besjæler vor uindskrænkede Konge, der umulig kan

